

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.900 van 6 januari 2004
in de zaak A. 109.849/VII-24.454**

In zake :
1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij:
advocaat D. PATTYN,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
Rijselstraat 274

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX,, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 3 september 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 24 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PATTYN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 3 mei 1999 en verklaarden zich op 10 mei 1999 vluchteling.

1.2. Op 22 augustus 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 augustus 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"(...)

Op basis van de elementen uit Uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijftien dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde een etnische Albanees afkomstig uit Vushtrri, Kosovo, te zijn. Op 5 januari 1989 zou u gearresteerd en nog diezelfde dag tot 60 dagen gevangenisstraf zijn veroordeeld omdat u als vakbondsafgevaardigde voor de stakende mijnwerkers van Trepçë humanitaire (financiële) hulp zou ingezameld hebben. Na uw vrijlating zou u uw vroegere baan opnieuw opgenomen hebben. Van 8 tot 23 december 1990 zou u in België hebben verbleven om er het huwelijk van uw zoon bij te wonen. Na uw terugkeer naar Kosovo zou u echter om de twee dagen door de Servische politie zijn geconvoceerd. U zou telkens gevolg hebben gegeven aan deze convocaties en steeds hardhandig ondervraagd zijn over uw verblijf en contacten in België. Deze convocaties en ondervragingen zouden zich tot 10 dagen na uw terugkeer uit België hebben herhaald. In de periode 1992-1993 zou u herhaaldelijk door de Servische politie ondervraagd en mishandeld zijn omwille van de desertie van uw broer F. uit het Joegoslavische leger. In 1995 zou de Servische politie tijdens uw afwezigheid een huiszoeking in uw echtelijke woning hebben uitgevoerd en hierbij een pistool, waarvoor u overigens een geldige wapenvergunning bezat, ontdekt hebben. De politie zou een convocatie op uw naam hebben achtergelaten. Toen u zich bij de politie aanbood, zou u er hardhandig zijn ondervraagd over vermeend grootschalig wapenbezit ter organisatie van het "Kosovaars Bevrijdingsleger" (UÇK). U zou een nacht in de cel hebben doorgebracht en 's ochtends bij uw vrijlating een nieuwe convocatie hebben ontvangen. Gedurende drie dagen zouden laatstgenoemde gebeurtenissen zich hebben herhaald. In 1996 zou u vakbondsafgevaardigde zijn geweest voor het "Onafhankelijk Syndicaat" voor de etnische Albanezen in het bedrijf waar u werkte. U taak zou erin bestaan hebben om zes procent van de lonen van de etnisch Albanese werknemers te innen. Dit zou echter onwettelijk zijn geweest. De politie zou het bedrijf waar u werkte binnengevallen zijn en de documenten omtrent deze inning hebben gevonden. U zou gearresteerd zijn en op 15 februari 1996 opnieuw tot 60 dagen gevangenisstraf zijn veroordeeld. Na uw vrijlating zou u op uw werk zijn ontslagen en sedertdien werkloos zijn. Op 16 april 1999 zouden Servische ordetroepen uw wijk in Vushtrri binnengevallen zijn en het bevel hebben gegeven om de woningen binnen de vijftien minuten te ontruimen. Nadat alle inwoners waren verzameld, zou u door de Servische ordetroepen richting Albanië zijn begeleid. In Deçan zouden de Serviërs zich langs beide zijden van de weg opgesteld hebben en zouden alle mannen uit het konvooi, waaronder u, met stenen bekogeld en met stokken geslagen zijn. Aan de Albanese grens zouden de Serviërs u van al uw waardevolle bezittingen en identiteitsdocumenten beroofd hebben. U zou er echter in geslaagd zijn om uw paspoort voor hen te verbergen. Na de beroving zou u de Albanese grens kunnen oversteken hebben. U zou naar een vluchtelingenkamp in Tirana zijn overgebracht, waar u uw in België verblijvende zoon zou hebben gecontacteerd. Hij zou naar Tirana afgereisd zijn en u de nodige reisdocumenten hebben bezorgd. U zou, vergezeld van uw echtgenote, via Italië en Duitsland naar België uitgeweken zijn, waar u op 10 mei 1999 asiel vroeg. U verklaarde uitdrukkelijk niet naar Kosovo terug te kunnen keren omwille van de algemene onveiligheid en bij gebrek aan een woning. In zijn schrijven dd. 31 juli 2001, voegde u raadsman nog toe dat u tevens een vrees voor leden van het "Kosovaars Bevrijdingsleger" zou hebben. Uw zoon B. zou zich in maart 1998 bij het UÇK hebben aangesloten. In september 1998 zou zijn eenheid zijn ontbonden omdat deze niet langer voldoende weerwerk kon bieden tegen de Servische ordetroepen. Uw zoon zou vervolgens in januari 1999 naar België zijn uitgeweken. In diezelfde maand zou zijn eenheid zich echter hebben gehegroepeerd en zou uw zoon zijn opgeroepen om zich opnieuw aan te sluiten. Omdat hij Kosovo reeds had verlaten, zou hij als deserteur worden beschouwd. Hierdoor zo u naderhand problemen hebben gekregen met leden van het UÇK en daarom, aldus uw raadsman, niet naar Kosovo kunnen terugkeren. U bent in het bezit van een (verloren) Joegoslavisch paspoort, uitgereikt te Mitrovica op 26 oktober 1994 en met een Belgisch visum, uitgereikt te Rome op 30 april 1999. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: attesten van een vluchtelingenkamp, uitgereikt te Tirana op 22 april 1999, boottickets en foto's van uw vernielde woning.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. De laatste jaren verlieten immers duizenden etnische Albanezen uit Kosovo hun geboortestreek en na de "bevrijding" van Kosovo keerden zij er probleemloos terug.

Sinds uw vertrek is de situatie er dan ook gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de V.N.-Veiligheidsraad op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kunt u zich steeds wenden tot die internationale gemeenschap en/of haar lokale vertegenwoordigers, die ernstige inspanningen leveren om de orde en rust te herstellen en de veiligheid van alle Kosovaren te garanderen. De Servische ordetroepen en autoriteiten hebben zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken. Wat betreft de door uw raadsman aangehaalde vrees voor voormalige UÇK-leden, dient vastgesteld te worden dat deze niet door een objectief criterium wordt ondersteund. Zo dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat leden van het UÇK inderdaad naar de verblijfplaats van uw zoon hadden geïnformeerd, maar dat u nooit enige problemen zou hebben gehad met het UÇK (verhoorverslag CGVS echtgenote p. 3). Bovendien haalde uw zoon B. tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment aan dat hij vreest voor repressailles van het UÇK - zelfs niet toen hem uitdrukkelijk naar zijn actuele vrees werd gevraagd - en verklaarde hij bovendien dat zijn eenheid zich van de commandant moest terugtrekken omdat zij zich in een onmogelijke situatie bevond (verhoorverslag CGVS Bashkim p. 6). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het "Kosovaars Bevrijdingsleger" sedert september 1999 gedemilitariseerd is en dat vele voormalige UÇK-strijders nu deel uitmaken van het "Kosovo Protection Force" (TMK), dat onder de controle en bevoegdheid van bovengenoemde internationale gemeenschap valt.

Wat betreft het feit dat u in Kosovo niet meer over een woning zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat het aangehaalde element een probleem van socio-economische aard is dat als dusdanig niet onder de criteria van de Geneefse Conventie kan ressorteren.

De door u neergelegde documenten en foto's zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien zij enkel uw verblijf in een vluchtelingenkamp, uw reisweg en de vernieling van uw woonst bevestigen.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon, X. B. en zijn echtgenote, werd eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. In het kader van de asielaanvraag van uw dochter, X. K., werd door het Commissariaat-generaal besloten tot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijftien dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde een etnische Albanese afkomstig uit Vushtrri, Kosovo, te zijn. Toen het etnische geweld in Kosovo oplaaide, zouden Servische winkeliers geweigerd hebben om u hun waren te verkopen. U zou herhaaldelijk door de Servische politie lastig zijn gevallen en uw echtgenoot zou tweemaal tot een gevangenisstraf veroordeeld zijn. Uw zoon B. zou zich bij het "Kosovaars Bevrijdingsleger" (UÇK) aangesloten hebben. Omdat u en uw echtgenoot echter hardhandig door de Serviërs werden ondervraagd over de verblijfplaats van uw zoon, zou u hem hebben aangeraden om het UÇK te verlaten. Hij zou vervolgens naar België zijn uitgeweken. Leden van het UÇK zouden nadien naar de verblijfplaats en redenen van vertrek van uw zoon

geïnformeerd hebben. U verklaarde geen verdere problemen met het "Kosovaars Bevrijdingsleger" gehad te hebben. Uw kleinzoon zou tijdens het gewapende conflict zijn gearresteerd en gedurende 10 dagen zijn vastgehouden. Uiteindelijk zou u door de Servische ordetroepen uit uw woning verjaagd en naar Albanië begeleid zijn. Tijdens uw vlucht naar Albanië zouden de Serviërs zich langs beide zijden van de weg opgesteld hebben en uw echtgenoot hebben geslagen. Vervolgens zou u, vergezeld van uw echtgenoot, via Italië en Duitsland naar België uitgeweken zijn. U vroeg er op 10 mei 1999 asiel aan. U verklaarde uitdrukkelijk niet naar Kosovo terug te kunnen keren bij gebrek aan een woning en financiële middelen. U bent in het bezit van een visum, uitgereikt door de Belgische ambassade te Rome op 30 april 1999 en van een bijhorend bijzonder doorlaatbewijs. Tevens legde u ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een vluchtelingenkaart, uitgereikt te Tirana op 26 april 1999; een bootticket en foto's van uw verwoeste woning.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. De laatste jaren verlieten immers duizenden etnische Albanezen uit Kosovo hun geboortestreek en na de "bevrijding" van Kosovo keerden zij er probleemloos terug. Sinds uw vertrek is de situatie er dan ook gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de V.N.-Veiligheidsraad op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kunt u zich steeds wenden tot die internationale gemeenschap en/of haar lokale vertegenwoordigers, die ernstige inspanningen leveren om de orde en rust te herstellen en de veiligheid van alle Kosovaren te garanderen. De Servische ordetroepen en autoriteiten hebben zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken.

Wat betreft het feit dat u in Kosovo niet meer over een woning en financiële middelen zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde elementen problemen van socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder de criteria van de Geneefse Conventie kunnen ressorteren.

De door u neergelegde documenten en foto's zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien zij enkel uw verblijf in een vluchtelingenkamp, uw reisweg en de vernieling van uw woonst bevestigen.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon, X. B. en zijn echtgenote, werd eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. In het kader van de asielaanvraag van uw dochter, X. K., werd door het Commissariaat-generaal besloten tot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Schending van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen dd. 28 juli 1951 goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

Door de weigering van het statuut van vluchteling aan verzoekers schenden de bestreden beslissingen het verdrag betreffende de status van de vluchtelingen. Een vluchteling is volgens voormeld verdrag elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren.

Verzoekers bevinden zich buiten het land waarvan zij de nationaliteit bezitten omdat zij vrezen in dat land persoonlijk te zullen worden vervolgd omwille van hun etnische afkomst (zij zijn etnisch Albanees), de politieke overtuiging van eerste verzoeker (hij is lid van de LDK), de betrokkenheid van eerste verzoeker bij vakbondsactiviteiten en de bloedverwantschap van eerste en tweede verzoeker met een deserteur van het UÇK.

De vrees is in hoofde van verzoekers gerechtvaardigd, mede door de hun eigen omstandigheden. In 1989 is eerste verzoeker door de (Servische) autoriteiten opgepakt omdat hij als lid van het Onafhankelijk Syndicaat van Kososvo een staking organiseerde in een fabriek. In 1990 is eerste verzoeker met zijn dochter K. X. door de (Servische) autoriteiten gearresteerd omwille van vermeende contacten met de LDK.

In 1992 werden eerste verzoeker en tweede verzoekster door de (Servische) autoriteiten opgepakt en mishandeld omdat hun zoon F. X. uit het leger was gedeseerteerd. In 1995 heeft men huiszoekingen bij eerste verzoeker en tweede verzoekster gedaan, een wapen waarvoor eerste verzoeker een vergunning bezat werd door de (Servische) autoriteiten in beslag genomen en verbeurd verklaard en dit enkel omwille van zijn etnische afkomst. In 1996 heeft eerste verzoeker een gevangenisstraf van 60 dagen uitgezeten; deze straf werd hem door de (Servische) autoriteiten opgelegd omwille van zijn activiteiten binnen het Onafhankelijk Syndicaat van Kosovo (hij legde een stakingskas aan). In 1998 werden eerste verzoeker en tweede verzoekster meerdere malen door de (Servische) autoriteiten mishandeld omdat hun zoon Bashkim zich bij het UÇK had aangesloten en tegen de Serviërs vocht. Vanaf januari 1999 werden eerste verzoeker en tweede verzoekster vervolgd door het UÇK omdat hun zoon B. uit het UÇK was gedeseerteerd. Op 16 april 1999 werden eerste verzoeker en tweede verzoekster door de (Servische) autoriteiten verplicht hun huis te verlaten en naar Albanië vluchten.

Eerste verzoeker staat nog steeds bekend als een aanhanger van het LDK en loopt ook het risico door leden van de PDK te worden vervolgd.

De vrees van verzoekers is gegrond. Eerste verzoeker is in het verleden reeds vervolgd geworden omwille van voormelde redenen. Rapporten van het ministerie van binnenlandse zaken van de Verenigde staten (Federal Republic of Yugoslavia, Country reports on human rights practices - 2000, Kaft II, stuk 2) en van Amnesty International (Amnesty International Report 2001, kaft III, stuk 5) maken melding van politieke moorden, verdwijningen en folteringen. Er moet bovendien gewezen worden op de algemene situatie in de Balkan, die na een tijd van relatieve rust terug gespannen is geworden. Albanese rebellen hebben zich nu gekeerd tegen Macedonië. De grens tussen Kosovo en Macedonië is versterkt om invallen van Albanese rebellen in Kosovo vanuit Macedonië te verijdelen. Tot op heden zijn er problemen tussen de diverse bevolkingsgroepen in Kosovo. De KFOR slaagt er niet in aanslagen tussen de bevolkingsgroepen te vermijden (uittreksel Amnesty International Report 2001, kaft III, stuk 5 p. 2; zie ook de rapporten van de VN kaft IV, stuk 6, p. 3-5; kaft IV, stuk 7, p. 2-3).

Verzoekers kunnen de bescherming van het land waar zij de nationaliteit van bezitten (i.e. Joegoslavië) niet invoeren. De Joegoslavische autoriteiten liggen immers zelf aan de basis van de vervolging van verzoekers. Het spreekt vanzelf dat verzoekers redelijkerwijze niet de bescherming kunnen invoeren van een overheid tegen een vervolging waaraan diezelfde overheid ten grondslag ligt.

Het argument als zouden verzoekers de bescherming van de KFOR kunnen invoeren kan niet worden weerhouden. Er moet in de eerste plaats worden onderstreept dat de bescherming door KFOR theoretisch is; KFOR slaagt er niet in politieke moorden en verdwijningen te voorkomen (over het politiek geweld in Kosovo: kaft IV, stuk 6, p. 3-5; kaft IV, stuk 7, p. 2-3). Zowel de Servische als de Albanese bevolkingsgroepen zijn hiervan het slachtoffer. Bovendien zou KFOR in bepaalde gevallen zelf verantwoordelijk zijn voor mishandeling van gevangenen; Amnesty International maakt zelfs gewag van een aantal gevallen waarbij KFOR-soldaten burgers op wederrechtelijke wijze gedood zouden hebben (uittreksel Amnesty International Report 2001, p. 2). Het spreekt vanzelf dat verzoekers in een dergelijke situatie redelijkerwijze niet de bescherming van KFOR kunnen invoeren.

Bovendien vormt de KFOR niet de overheid van het land waarvan verzoekers de nationaliteit bezitten. Zelfs indien KFOR een adequate en betekenisvolle bescherming aan verzoekers zou kunnen bieden, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze bescherming niet wordt geboden door de overheid van het land waarvan verzoekers de nationaliteit bezitten. Het staat dus vast dat verzoekers niet de de bescherming van het land waar zij de nationaliteit van bezitten kunnen invoeren.

Verzoekers zijn vluchtelingen in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen. Nochtans is het statuut van vluchteling niet aan verzoekers toegekend.

De bestreden beslissingen konden niet tot stand komen dan met schending van het verdrag betreffende de status van de vluchtelingen door de gemachtigde van de minister, respectievelijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.";

2.1.2. Overwegende dat de door de Commissaris-generaal voor de vreemdelingen en de staatlozen gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat verzoekers deze vaststelling van de actuele toestand trachten te ontcrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze ook maar enigszins te betrekken op hun persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de Commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Schending van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De door de gemachtigde van de minister genomen beslissingen zijn beide genomen bij toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en inzonderheid bij toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996: Daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Betrokkene verklaart dat hij in mei 1999 naar België is gekomen omwille van de conflictsituatie in Kosovo tussen Serviërs en Albanezen. Hij zou niet terug kunnen omdat al zijn bezittingen vernield zijn. Ondertussen is de toestand zodanig gestabiliseerd dat er bij een eventuele terugkeer geen gevaar meer bestaat voor betrokkene. Er zijn immers geen aanwijzingen van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève."

Ook de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn genomen bij toepassing van art 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer vindt u op de volgende pagina's. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. De laatste jaren verlieten immers duizenden etnische Albanezen uit Kososvo hun geboortestreek en na de "bevrijding" van Kosovo keerden zij er probleemloos terug. Sinds uw vertrek is de situatie er dan ook gevoelig gewijzigd, Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de V. N. veiligheidsraad op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kunt u zich steeds wenden tot die internationale gemeenschap en/of haar lokale vertegenwoordigers, die ernstige

inspanningen leveren om de orde en rust te herstellen en de veiligheid van alle Kosovaren te garanderen. De Servische ordetroepen en autoriteiten hebben zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken. Wat betreft de door uw raadsman aangehaalde vrees voor voormalige UÇK-leden, dient vastgesteld te worden dat deze niet door een objectief criterium wordt ondersteund. Zo dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat leden van het UÇK inderdaad naar de verblijfplaats van uw zoon hadden geïnformeerd, maar dat u nooit enige problemen zou hebben gehad met het UÇK (verhoorverslag C.G.V.S. echtgenote p. 3) Bovendien haalde uw zoon B. tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment aan dat hij vreest voor represailles van het UÇK - zelfs niet toen hem uitdrukkelijk naar zijn actuele vrees werd gevraagd- en verklaarde hij bovendien dat zijn eenheid zich van de commandant moest terugtrekken omdat zij zich in een onmogelijke situatie bevond (verhoorverslag C. G. V.S. B. p. 6) Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het "Kosovaars Bevrijdingsleger sedert september 1999 gedemilitariseerd is en dat vele voormalige UÇK-strijders nu deel uitmaken van het "Kosovo Protection Force" (TMK), dat onder de controle en bevoegdheid van bovengenoemde internationale gemeenschap valt. Wat betreft het feit dat u in Kosovo niet meer over een woning zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat het aangehaalde element een probleem van socio-economische aard is dat als dusdanig niet onder de criteria van de Geneefse Conventie kan ressorteren. De door u neergelegde documenten en foto's zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien zij enkel uw verblijf in een vluchtelingenkamp, uw reisweg en de vernieling van uw woonst bevestigen."

Zowel de gemachtigde van de Minister als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluiten dus tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag bij toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Luidens artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de gemachtigde van de Minister het verblijf weigeren aan hij die zich vluchteling verklaart: "Wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde Internationale verdrag."

Dit is een duidelijke wettekst die enkel toelaat een beslissing van onontvankelijkheid te nemen wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen enkel gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in zijn bevestigende beslissing: "Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo (...)" Dit is zonder meer een verkeerde toepassing van de wettelijke bepalingen. Uit de wet volgt dat enkel een bevestigende beslissing i.e. een beslissing van onontvankelijkheid bij toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen kan worden voor zover de vreemdeling geen enkel gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. Indien de vreemdeling onvoldoende gegevens aandraagt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève kan niet tot toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen besloten worden. Of de vreemdeling al dan niet voldoende elementen aandraagt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève is geen criterium dat tot de toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan leiden: enkel bij een totaal gebrek aan elementen die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève kan tot toepassing van artikel 52,

7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen besloten worden.

De bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schenden dan ook artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat zij tot de toepassing van deze laatste bepaling besluiten met als motivering dat verzoekers onvoldoende gegevens aandragen dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, terwijl het al dan niet voldoende zijn van de aangehaalde elementen geen criterium is dat tot de toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanleiding kan geven.

Uit het feit dat zowel de gemachtigde van de minister als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun beslissingen steunen op artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet impliciet doch noodzakelijk worden afgeleid dat zij van oordeel zijn dat verzoekers geen enkel element hebben aangereikt waaruit blijkt dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekers wél gegevens hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt zelfs dat verzoekers deze gegevens hebben aangebracht: "Wat betreft de door uw raadsman aangehaalde vrees voor voormalige UÇK-leden dient vastgesteld te worden dat deze niet door een objectief criterium wordt ondersteund."

Bijgevolg kon niet tot de toepasselijkheid van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen besloten worden: verzoekers hebben immers wél gegevens aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

De bestreden beslissingen konden dan ook niet tot stand komen dan met miskenning van de draagwijdte van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissingen schenden artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat de toepassing van artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 impliciet doch noodzakelijk inhoudt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoekers geen gegevens hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn bestreden beslissing zelf bevestigt dat verzoekers voormelde gegevens wél hebben aangebracht.

Bovendien miskent de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen de draagwijdte van het begrip "kennelijk" in artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980. Het woord "kennelijk" houdt in dat de ongegrondheid van de asielaanvraag redelijkerwijze zodanig vaststaat dat een verder onderzoek niet nodig is, of, volgens vaste rechtspraak van uw Raad: "kennelijk" is "datgene waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate overtuigend als aannemelijk voorkomt dat nader onderzoek niet nodig lijkt". Een asielaanvraag wordt in die zin als "kennelijk ongegrond" bestempeld indien uit de verklaring van betrokken asielzoeker alleen al reeds zodanig de ongegrondheid blijkt dat nader onderzoek, zoals het toetsen van het verhaal aan de actuele toestand in het land van herkomst of het vergelijken van verklaringen, niet nodig blijkt.

Verzoekers kunnen in casu alleen maar vaststellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder de aanvraag ontvankelijk te hebben verklaard, effectief kennis heeft genomen van een aantal van de verschillende gronden die aan de asielaanvraag van verzoekers ten grondslag liggen, deze nader heeft onderzocht en bijgevolg in feite daadwerkelijk een beslissing ten gronde heeft genomen! Uit de bewoordingen van de beslissing blijkt reeds dat de asielaanvragen

wel nader onderzocht zijn geworden: "Zo dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat leden van het UÇK inderdaad naar de verblijfplaats van uw zoon hadden geïnformeerd, maar dat u nooit enige problemen zou hebben gehad met het UÇK (verhoorverslag C.G.V.S. echtgenote p. 3) Bovendien haalde uw zoon B. tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment aan dat hij vreest voor represailles van het UÇK - zelfs niet toen hem uitdrukkelijk naar zijn actuele vrees werd gevraagd- en verklaarde hij bovendien dat zijn eenheid zich van de commandant moest terugtrekken omdat zij zich in een onmogelijke situatie bevond (verhoorverslag C.G.V.S. B. p. 6) Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het Kosovaars Bevrijdingsleger sedert september 1999 gedemilitariseerd is en dat vele voormalige UÇK-strijders nu deel uitmaken van het "Kosovo Protection Force" (TMK), dat onder de controle en bevoegdheid van bovengenoemde internationale gemeenschap valt." De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende de verklaringen van de diverse familieleden met elkaar te vergelijken vooraleer tot de ongegrondheid te besluiten. Tevens heeft hij de gronden van de asielaanvraag aan de actuele situatie in Kosovo getoetst. Er is dus een nader onderzoek gevoerd. De ongegrondheid kwam voor een redelijke geest niet dermate overtuigend als aannemelijk over dat geen nader onderzoek meer nodig was. Er kan bijgevolg zeker geen sprake zijn van "kennelijke" ongegrondheid. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon zich dan ook niet steunen op artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980 om de asielaanvragen van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

De beslissing kon niet tot stand komen dan met miskenning van de draagwijdte van het begrip "kennelijk" in artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980. De beslissing schendt artikel 52, 7/ van de wet van 15 december 1980.

Verzoekers zijn overigens door deze manier van handelen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtstreeks in hun rechten en belangen geschaad. Uit het voorgaande blijkt immers dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in werkelijkheid de gegrondheid van de zaak heeft onderzocht, zonder de asielaanvraag onvankelijk te verklaren. Tegen een beslissing die de asielaanvraag onvankelijk doch ongegrond verklaard staat een jurisdictioneel beroep open bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Thans liggen beslissingen van onontvankelijkheid voor, die in feite beslissingen nopens de gegrondheid van de asielaanvragen zijn, maar waartegen, door de kwalificatie als beslissingen nopens de ontvankelijkheid, geen beroep openstaat bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft door de bestreden beslissingen aan verzoekers een beroepsmogelijkheid ontnomen en verzoekers zijn hierdoor rechtstreeks in hun belangen geraakt.";

2.2.2. Overwegende dat in zoverre het middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, deze beslissing ingevolge de devolutieve kracht van het dringend beroep bij de Commissaris-generaal integraal werd vervangen door de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal; dat het middel, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, niet onvankelijk is; dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52, § 1, 7/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de Commissaris-generaal over een discretionaire bevoegdheid beschikt en op basis van alle elementen die hij voor zijn onderzoek noodzakelijk acht kan oordelen of er bij de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat; dat de Commissaris-generaal in die zin kan besluiten dat de kandidaat-vluchteling geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren indien de kandidaat-vluchteling, zoals in casu het geval is, onvoldoende feiten of elementen heeft aangevoerd die kunnen getuigen

van een gegronde vrees voor vervolging; dat verzoekers verder geen enkel concreet element aanvoeren waaruit zou kunnen blijken dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn; dat, wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangehaalde vrees “niet door een objectief criterium wordt ondersteund”, de Commissaris-generaal hiermee heeft geoordeeld dat de aangevoerde subjectieve vrees voor vervolging niet gestaafd wordt door objectieve elementen; dat, wat het verwijt betreft dat de Commissaris-generaal reeds over de grond van de zaak zou hebben geoordeeld in de ontvankelijkheidsfase, de Commissaris-generaal op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren, onder meer wanneer hij oordeelt dat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem of haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekers niet aantonen dat de Commissaris-generaal een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel niet gegronnd is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel dat aan iedere beslissing materiële motieven ten grondslag moeten liggen, schending van het redelijkheidsbeginsel.

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 worden de administratieve beslissingen [genomen in het kader van voormelde wet] met redenen omkleed. Overeenkomstig art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet zij afdoende zijn. Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. De motivering is afdoende in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten ook draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. De administratieve rechtshandeling dient rationeel te verantwoorden zijn. Motieven zijn draagkrachtig indien zij begrijpelijk en zowel rechtens als met het oog op de feiten en zelfs met het oog op het gevoerde beleid aanvaardbaar zijn. Het bestaan van een draagkrachtig motief en bijgevolg het bestaan van een rationeel te verantwoorden beslissing impliceert minstens dat de overheid haar beslissing steunt op juiste feiten. De vaststelling van de feiten dient juist en volledig te zijn.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in zijn beslissingen: "Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo."

De raadsman van verzoekers liet bij aangetekend schrijven dd. 30 juli 2001 schriftelijk zijn standpunt geworden (kaft 1, stuk 5). De inhoud van de brief wordt voor de goede orde hier integraal hernomen:

"Ik verwijs naar mijn schrijven dd. 25 juli 2001 en naar ons aangenane telefoongesprek dd. 26 juli 2001. Zoals reeds eerder meegedeeld treed ik op als raadsman van de heer en mevrouw XXX, beiden wonende te 8434 WESTENDE,

Thans laat ik U mijn opmerkingen in dezen geworden.

Voorafgaandelijk. De asielaanvraag van de heer en mevrouw XXX is gesteund op hetzelfde feitenrelaas. Gelet op de verknochtheid van beide asielaanvragen, zal enkel het feitenrelaas van de heer XXX worden weergegeven. Het feitenrelaas zoals hieronder weergegeven is enkel een beknopte weergave van de meest relevante feiten in het vluchtverhaal. Er dient in hoofdzaak rekening te worden gehouden met de verklaringen van de heer XXX voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In geen geval kunnen tegenstrijdigheden uit het vluchtrelaas zoals uiteengezet door de heer XXX voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit huidig beknopte feitenrelaas worden weerhouden.

1 In feite

De heer en mevrouw XXX zijn afkomstig uit Vuçitërne, een voorstad van Metrovica. Zij woonden voor hun vlucht naar België op het adres RR APJ nr. 143. Zij behoren tot de Albanese bevolkingsgroep, die aldaar etnisch de grootste groep is. Een kleine minderheid van de bevolking is Servisch.

De heer XXX kwam voor het eerst in aanvaring met de (Servische) autoriteiten in 1989.

Hij was toen tewerkgesteld in een fabriek die deel uitmaakte van de "Treppa"-groep i.e. een groep van ondernemingen waarvan de hoofdactiviteit de mijnbouw was. In 1989 was er een staking in de fabriek waar de heer XXX was tewerkgesteld. De actie ging uit van het "Onafhankelijk Syndicaat van Kosovo". De heer XXX organiseerde mee de staking en was actief betrokken bij het "Onafhankelijk Syndicaat van Kosovo". Hij werd opgepakt door de (Servische) autoriteiten en moest 30 dagen in de gevangenis doorbrengen. Vanaf dit ogenblik werd de heer XXX scherp in de gaten gehouden door de (Servische) autoriteiten. In 1990 ging de heer XXX tesamen met zijn dochter Kumrije XXX naar het trouwfeest van zijn zoon in België. Bij hun terugkeer in Kosovo werden zowel de heer XXX als zijn dochter opgepakt en ondervraagd. Zij werden ervan beschuldigd in Brussel contacten te hebben gehad met de LDK, de Democratische Liga Kosovo.

Opmerking: In 1992 is de heer XXX lid geworden van deze partij. Deze partij is de partij van Ibrahim RUGOVA, die internationaal wordt erkend als de leider van de gematigde nationalist. Naast het LDK is er ook nog de Democratische Partij van Kosovo (PDK) de partij onder leiding van Thaqi. Tussen beide politieke partijen zijn er veel betwistingen omtrent het leiderschap in Kosovo; regelmatig worden figuren uit de ene partij door leden van de andere aangevallen; een aantal keren zouden er al doden zijn gevallen. XXX is naderhand naar België gevlucht waar ze als vluchteling erkend is geworden.

In 1991-1992 was de zoon XXX soldaat in het Servische leger. Hij is gedeserteerd en vluchtte naar Duitsland. Leger en Politie hebben XXX proberen op te sporen. De heer XXX werd opnieuw opgepakt en ondervraagd. Hij werd daarbij mishandeld in het politiebureau.

Vanaf 1995 werd de Albanese bevolking in Kosovo stelselmatig geterroriseerd door de Servische autoriteiten. Er zijn altijd spanningen geweest tussen Albanen en Serviërs maar vanaf 1995 namen deze spanningen in de streek rond Metrovica toe, mede door de acties van de Servische autoriteiten tegen de Albanen waarbij stelselmatig huizen werden doorzocht, mensen opgepakt en ondervraagd en dit zonder enige aanwijsbare reden. In 1995 vielen de Servische autoriteiten binnen in het huis van de familie XXX, Zij verrichtten een huiszoeking op zoek naar wapens. Bij deze huiszoeking werd één wapen gevonden. Het betrof een verweerwapen waarvoor de heer XXX een vergunning bezat. Desalniettemin werd dit wapen in beslag genomen.

In 1996 werd de heer XXX opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 60 dagen.

De heer XXX had de arbeiders van de fabriek van de "Treppa"-groep ervan kunnen overtuigen 6% van hun inkomen af te staan ten behoeve van het "Onafhankelijk Syndicaat van Kosovo". Dit geld werd aangewend om een stakingskas aan te leggen. Er werd een register aangelegd van personen die hadden betaald voor deze kas. Dit register werd bij de heer XXX teruggevonden. Het zich organiseren in vakbonden was verboden. De heer XXX werd ontslagen in de fabriek.

Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 60 dagen die hij in de gevangenis van Metrovica heeft uitgezeten. De autoriteiten volgden het doen en laten van de heer XXX verder op de voet. De heer XXX werd meer en meer betrokken bij de LDK.

In maart 1998 brak de burgeroorlog uit in Kosovo. Bashkim XXX, een zoon van de heer en mevrouw XXX, sloot zich aan bij het UÇK. Hij vocht in de zone van Shala. Opnieuw werden de heer en mevrouw XXX lastiggevalen door de Servische autoriteiten. De Servische politie viel iedere 4 à 5 dagen hun huis binnen op zoek naar Bashkim XXX, ondervroeg en mishandelde de heer en mevrouw XXX. In september 1998 stond het UÇK op het punt de oorlog te verliezen; ze trokken zich terug, het UÇK viel uiteen. XXX vluchtte in januari 1999 uit Kosovo naar België. Er moet bovendien gewezen worden op de algemene situatie in de Balkan, die na een tijd van relatieve rust terug gespannen is geworden.

Albanese rebellen hebben zich nu gekeerd tegen Macedonië. De grens tussen Kosovo en Macedonië is versterkt om invallen van Albanese rebellen in Kosovo vanuit Macedonië te verijdelen. Tot op heden zijn er problemen tussen de diverse bevolkingsgroepen in Kosovo. De KFOR slaagt er niet in aanslagen tussen de bevolkingsgroepen te vermijden. De heer en mevrouw XXX kunnen de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet inroepen. De huidige autoriteiten in Kosovo liggen aan de basis van de vervolging. Het spreekt vanzelf dat de heer en mevrouw XXX geen bescherming tegen een vervolging kunnen zoeken bij een overheid die zelf aan deze vervolging ten grondslag ligt. Er moet in dezen op worden gewezen dat Kosovo nog niet onafhankelijk is en officieel nog steeds deel uitmaakt van Joegoslavië. Tot voor kort was enkel de KFOR-troepenmacht daar aanwezig om de orde te handhaven, maar sedert de problemen in het naburige Macedonië zijn Servische troepen opnieuw Kosovo binnengetrokken om de grens met Macedonië te versterken. De KFOR-troepen slagen er slechts moeizaam in de vrede te handhaven, zij kunnen aanslagen tegen individuele burgers van de ene of gene bevolkingsgroep niet verhinderen. In ieder geval vormen de KFOR-troepen niet de bescherming van het land waarvan de heer en mevrouw XXX de nationaliteit bezitten. Het staat vast dat de heer en mevrouw XXX de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet kunnen inroepen.

De gemachtigde van de minister is dan ook zijn appreciatiebevoegdheid te buiten gegaan door te stellen dat door de aanwezigheid van KFOR de heer en mevrouw XXX de bescherming van hun eigen land kunnen inroepen. Deze redenering is juridisch fout: de KFOR is een buitenlandse troepenmacht en per definitie kan de KFOR niet worden gelijkgesteld met de Servische nationale autoriteiten die in feite de bevolking moeten beschermen, maar ze integendeel zelf vervolgt. De gemachtigde van de minister beschouwt de beëindiging van het bijzonder statuut voor vluchtelingen uit Kosovo door de Belgische regering als bewijs dat de situatie in Kosovo gestabiliseerd is en blijft en dat in Kosovo niemand meer wordt vervolgd. De gemachtigde van de minister houdt bijgevolg geen enkele rekening met de omstandigheden die aan de heer en mevrouw XXX eigen zijn; de feiten worden op geen enkel ogenblik aan de (Persoongebonden!) criteria van de conventie van Genève getoetst. De beslissing van de gemachtigde van de minister mist aldus iedere juridische grondslag. De beslissing van de gemachtigde van de minister mist ook iedere materiële grondslag. De gemachtigde van de minister gaat volledig voorbij aan het feit dat de KFOR er de facto niet in slaagt de vrede te handhaven en zeker geen aanslagen gericht tegen de persoon van de heer XXX zal kunnen verhinderen.

De heer en mevrouw XXX zijn vluchtelingen in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen. Derhalve is hun asielaanvraag gegrond. De beslissing van de gemachtigde van de Minister moet dan ook in die zin worden hervormd.

Huidig schrijven wordt aan U gericht zonder enige nadelige erkenning noch verzaking.

U een goede ontvangst toewensende,

Hoogachtend,

Dries PATTYN

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen citeert uit dit schrijven en bevestigt aldus impliciet de ontvangst van dit schrijven: "Wat betreft de door uw raadsman aangehaalde vrees voor voormalige UCK-leden, dient vastgesteld te worden dat deze niet door een objectief criterium wordt ondersteund. "

In dit schrijven wordt het hele vluchtrelaas van verzoekers hernomen en wordt het vluchtverhaal van verzoekers getoetst aan de criteria van de conventie van Genève. De raadsman van verzoekers haalt in deel 2.3 van zijn schrijven 9 precedents aan waaruit blijkt dat de vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève in hoofde van verzoekers te rechtvaardigen is! Men ziet niet in hoe de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na rekening te hebben gehouden met dit schrijven, tot de conclusie kan komen dat verzoekers onvoldoende feiten of elementen hebben aangehaald waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève dienen te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Dit is zonder meer niet correct. De vaststelling van de feiten is onjuist. De bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen missen aldus iedere materiële grondslag.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt bij het beoordelen van de door de raadsman van verzoekers aangereikte elementen vanzelfsprekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze bevoegdheid kent als grens de redelijkheid. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat voorbij aan alle door de raadsman van verzoekers aangegeven elementen en bestempelt het vluchtrelaas van verzoekers als "onvoldoende". Men ziet niet in hoe de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na rekening te hebben gehouden met dit schrijven, redelijkerwijze tot de conclusie kan komen dat verzoekers onvoldoende feiten of elementen hebben aangehaald waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève dienen te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verder: "De laatste jaren verlieten immers duizenden etnische Albanezen uit Kosovo hun geboortestreek en na de "bevrijding" van Kosovo keerden zij er probleemloos terug. Sinds uw vertrek is de situatie er dan ook gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de VN. veiligheidsraad op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kunt u zich steeds wenden tot die internationale gemeenschap en/of haar lokale vertegenwoordigers, die ernstige inspanningen leveren om de orde en rust te herstellen en de veiligheid van alle Kosovaren te garanderen. De Servische ordetroepen en autoriteiten hebben zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken."

Dit is zonder meer onjuist. Het klopt niet dat de terugkeer van de etnische Albanezen naar Kosovo "probleemloos" verloopt: van 882.000 vluchtelingen zouden er tot nu toe nog maar 150.000 teruggekeerd naar Kosovo (Rapport Ministerie van Binnenlandse zaken van de V.S.A. (Kaft II stuk 2), p. 25). In Kosovo verdwijnen met de regelmaat van de klok personen, in 2000 werden 146 Albanezen het slachtoffer van afrekeningen (Rapport Ministerie van Binnenlandse zaken van de V.S.A., (Kaft II, stuk 2) p. 18; men leze ook de meest recente rapporten van Amnesty International, (kaft III, stukken 4 en 5)). Men kan dit alles bezwaarlijk als "probleemloos" bestempelen. De Verenigde Naties bevestigen dat de bescherming van etnische minderheden en de algemene veiligheidssituatie een probleem blijft (kaft IV, stuk 6, p. 3-4 en 6; kaft IV, stuk 7, p. 2-3 en 5). Het klopt ook niet dat de Servische ordetroepen en autoriteiten zich sedert de bevrijding uit Kosovo hebben teruggetrokken. Vanaf 24 mei 2001 is het Servische leger, in overleg met de internationale gemeenschap opnieuw in de veiligheidszone tussen Kosovo en Servië binnengekomen (zie de brieven van NAVO secretaris-generaal de heer Robertson gericht aan de VN-secretaris-generaal, de heer Anan, kaft IV stukken 8 en 9, en de recente krantenartikelen, kaft V).

Verzoekers onderstrepen bovendien dat de bescherming geboden door KFOR slechts tijdelijk is. De Resolutie 1244, aangenomen door de V.N. veiligheidsraad op 10 juni 1999, gaat uit van de soevereiniteit en het bewaren van de territoriale integriteit van de federale republiek Joegoslavië (kaft III stuk 5). Uiteindelijk, vroeg of laat, zal Kosovo, met weliswaar een zekere graad van autonomie, terug onder het Joegoslavische (=Servische) bewind komen te staan. Nu de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen laat uitschijnen dat de door KFOR geboden bescherming bestendig is, is ook dit foutief. De bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn gebaseerd op foutieve informatie. De vaststelling van de feiten is onjuist. De bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen missen aldus iedere materiële grondslag.";

2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissingen de feiten vermelden waarmee de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de asielaanvragen; dat verzoekers thans geen elementen aanbrengen die de Commissaris-generaal zou hebben miskend; dat uit het bestaan van mogelijke problemen en ongeregelde toestanden in het land van herkomst van verzoekers na het herstel van de vrede, zonder dat dit verder in verband wordt gebracht met de persoonlijke situatie van verzoekers en hun vrees voor vervolging, niet kan worden besloten dat de bestreden beslissingen hierom kennelijk onredelijk zouden zijn; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een vierde middel aanvoeren dat als volgt luidt:

Schending van de redelijke termijn, schending van het redelijkheidsbeginsel

Op 10 mei 1999 deden verzoekers hun asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun asielaanvraag werd op 22 augustus 2000 door de gemachtigde van de minister verworpen. Op 23 augustus 2000 stelden verzoekers dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 10 juli 2001 werden verzoekers uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 8 augustus 2001 werd het dringend beroep van eerste verzoeker en tweede verzoekster door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen. Verzoekers moeten vaststellen dat tussen de asielaanvraag en de beslissing van de Gemachtigde van de minister een termijn van meer dan 1 jaar is verlopen. Tussen het instellen van het dringend beroep en de behandeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is opnieuw een jaar verlopen. De hele procedure heeft ten aanzien van verzoekers twee jaar geduurd.

Administratieve beslissingen moeten binnen een redelijke termijn worden genomen. Of de redelijke termijn werd overschreden moet in concreto, dit wil zeggen rekening houdend met de specifieke gegevens van elke zaak, worden beoordeeld.

De termijn van twee jaar die verliep tussen de asielaanvraag en de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, rekening houdend met de specifieke gegevens van deze zaak, onredelijk. Het staat vast dat ten tijde van de asielaanvraag (in mei 1999) Joegoslaven van etnisch Albanese afkomst in Kosovo werden vervolgd, omwille van deze etnische afkomst en dit zonder dat zij de hulp van de overheid van het land waarvan zij de nationaliteit bezaten konden inroepen (deze overheid lag immers zelf aan de basis van de vervolging). Het staat derhalve vast dat verzoekers ten tijde van de asielaanvraag vluchtelingen waren. Dit kan niet ernstig worden betwist. Er werd voor vluchtelingen uit Kosovo zelfs een bijzonder statuut in het leven geroepen! Er is dan ook, rekening houdende met alle aan de zaak eigen omstandigheden, geen enkele objectieve reden waarom het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de zaak door de gemachtigde van de minister een jaar in beslag diende te nemen. Deze termijn is op zichzelf onredelijk.

Er is ook geen enkele reden om verzoekers pas één jaar na het indienen van het dringend beroep uit te nodigen voor een tweede interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers zijn door deze manier van handelen ernstig in hun belangen geschaad. Zij kunnen zich immers twee jaar na de feiten niet in detail hun vluchtverhaal meer herinneren. Belangrijke elementen gaan zo verloren. Ter dezen dient te worden gewezen op de motivering van

de bestreden beslissingen van commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die stelt dat verzoekers onvoldoende elementen aanhalen waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Kosovo dienen te hebben.

De beslissingen van de gemachtigde van de minister en van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn met schending van het redelijkheidsbeginsel tot stand gekomen. Het staat vast dat verzoekers ten tijde van hun asielaanvraag vluchtelingen in de zin van de Conventie van Genève waren. De elementen waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich nu baseert om verzoekers -ten onrechte- het statuut van vluchteling te weigeren waren ten tijde van de asielaanvraag niet aanwezig. In mei 1999 was KFOR nog niet aanwezig in Kosovo; verzoekers konden zich toen niet naar de internationale gemeenschap wenden om eventueel bescherming te zoeken tegen de Joegoslavische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in de bestreden beslissingen zelf impliciet doch zeker vast dat de situatie toendertijd fundamenteel anders was: "Sinds uw vertrek is de situatie er dan ook gevoelig gewijzigd."

Indien de asielaanvraag binnen een redelijke termijn na deze aanvraag was behandeld, zouden verzoekers vrijwel zeker onmiddellijk het statuut van kandidaat-vluchteling (bij toepassing van artikelen 52, §5 of 63/3, §1 van de wet van 15 december 1980) of van vluchteling (bij toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 1/ van de wet van 15 december 1980 en bijgevolg een toelating tot verblijf hebben bekomen.

Vluchtelingen die (eventueel voorlopig bij een ontvankelijkheidsbeslissing) tot het verblijf zijn toegelaten, kunnen in België bvb. arbeid verrichten. Aldus kunnen zij de basis leggen voor een nieuw bestaan. De gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben echter gewacht met het nemen van enige beslissing tot op het ogenblik dat de situatie in Kosovo zodanig was gewijzigd dat het voor verzoekers moeilijker zou worden om de gegrondheid van hun vrees aan te tonen en bijgevolg hun aanvraag mogelijks gemakkelijker onontvankelijk verklaard zou kunnen worden. Deze manier van handelen schendt het redelijkheidsbeginsel doordat de gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder dat zulks noodzakelijk was, hebben gehandeld op die wijze die voor verzoekers kennelijk het meest nadelig was. Men kon de aanvraag van verzoeker immers al veel vroeger gegrond, minstens ontvankelijk hebben verklaard en eventueel bij toepassing van artikel 57/6, 1e lid, 2/ van de wet van 15 december 1980 het statuut van vluchteling weer intrekken. Op die manier konden verzoekers in België verblijven, werken en zo voor zichzelf de (financiële) basis van een nieuw bestaan in hun thuisland leggen. Deze optie levert een gelijk "voordeel" op voor de overheid (het statuut kan worden ingetrokken bij een gewijzigde situatie; hetzelfde resultaat wordt bereikt), terwijl verzoekers niet worden benadeeld door het ontbreken van enig statuut. De manier van handelen van de gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet redelijk en objectief te verantwoorden. Doordat de gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de voor verzoekers meest nadelige manier hun discretionaire bevoegdheid hebben uitgeoefend (met name wachten met het nemen van enige beslissing tot men de kans ziet om de aanvraag van verzoekers -overigens onterecht- te kunnen verwerpen, met alle gevolgen vandien voor verzoekers) en bij gelijk voordeel voor de overheid in vergelijking met andere wijzen van uitoefenen van dezelfde bevoegdheid en zonder dat hiervoor enige objectieve en redelijke verantwoording voorhanden is, schenden de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel.";

2.4.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 9 juli 1999, één maand na hun asielaanvraag op 10 mei 1999, voor de duur van zes maanden werden ingeschreven in het vreemdelingenregister, in toepassing van de omzendbrief van 11 mei 1999 aangaande de uitbreiding van het toepassingsgebied van het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor en de opvang van Kosovaren; dat de omzendbrief van

2 september 1999 betreffende de opheffing van het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor Kosovaren hieraan een einde stelde vanaf 2 maart 2000; dat in toepassing van deze omzendbrief, de asielprocedure vanaf die datum diende te worden vervolgd volgens de bepalingen van de Vreemdelingenwet; dat dan ook op 22 augustus 2000 ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat deze beslissingen kunnen gelden als een definitieve beslissing over de asielaanvraag; dat verzoekers 23 augustus 2000 dringend beroep aantekenden bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoekers op 10 juli 2001 werden gehoord op het Commissariaat-generaal en dat de bestreden beslissingen werden genomen op 8 augustus 2001; dat er derhalve bijna een jaar verstreken is tussen het aantekenen van het dringend beroep en het nemen van de bestreden beslissingen; dat deze termijn niet dermate excessief is dat men kan spreken van een onredelijke termijn; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een vijfde middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten (B.U.P.O.) goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981.

Overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens mag niemand worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Overeenkomstig artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten mag niemand worden onderworpen aan folteringen, noch aan wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing. Verzoekers zullen omwille van hun etnische afkomst, omwille van de politieke activiteiten van eerste verzoeker en omwille van hun bloedverwantschap met een deserteur worden vermoord, gefolterd of opgepakt. Het rapport van het Amerikaanse ministerie van binnenlandse zaken (kaft II, stuk 2) bevestigt dat moorden met politieke of etnische motieven, folteringen en verdwijningen in Kosovo schering en inslag zijn. Verzoekers zullen bij hun terugkeer door de Joegoslavische autoriteiten en door het UÇK op een ernstige manier in hun recht op leven, in hun recht op vrijheid en in hun fysieke en morele integriteit geraakt worden. Door de bestreden beslissingen maakt de Belgische overheid dergelijke behandelingen mogelijk. Derhalve schenden de bestreden beslissingen artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten.";

2.5.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is; dat verzoekers, buiten de feiten aangevoerd ter staving van de asielaanvraag, geen elementen aanvoeren waaruit kan blijken dat zij dienen te vrezen voor vernederende of onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM; dat het vijfde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.